

AZYLOVÝ DOM BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO V POD. BISKUPICIACH

Naše zariadenie je určené pre pomoc núdzným ľuďom z ulice. Medzi pravidelnými návštevníkmi, ktorý k nám prichádzajú sú väčšinou ľudia z Bratislavy, ale aj zo širokého okolia. Mnohí sú zavrhnutý dnešnou spoločnosťou a svojimi blízkymi. Títo ľudia často stratili navyše aj zmysel svojho života.

Keď nevedeli ako ďalej, tak sa stal pre mnohých útechou alkohol, alebo drogy.

Snažíme sa im pomôcť, nájsť nový zmysel ich bytia a pokiaľ je to možné dostať ich znovu do normálneho života.

Naši návštevníci potrebujú, aby ich niekto vypočul, aby sa mohli podeliť o svoje starosti. Tiež ich vedieme duchovne k Bohu. Modlíme sa za nich. Okrem toho im chceme pomáhať i materiálne - preto im dávame možnosť sa umyť, vyprať si svoje veci, prípadne dostanú druhé oblečenie. Ako každý človek aj oni potrebujú lekársku starostlivosť. Snažíme sa ich viesť k tomu, aby chodili k lekárovi čistý a slušní. Samozrejme že sú aj hladný a potrebujú niečo pod zub. Snažíme sa uspokojiť všetky tieto ich potreby, ale zároveň ich aj učiť, aby boli schopný si tieto potreby aj sami zabezpečiť. Preto ich aj integrujeme do úprav pre zveladenie tohoto zariadenia, samozrejme nie násilu. Oni musia sami pochopiť, že to robia pre seba.

Hlavne oni musia mať vôľu chcieť sa zmeniť. Na to treba veľkú odvahu. Túto odvahu bohužiaľ nemajú všetci. Podporujeme ich v dobrom a vedeme ich k tomu, aby si na svoje živobytie zarobili poctivou prácou. Chceme im dať novú nádej, pomôcť im začať nový život.

br. Peter Čimbora

Budoucí akce v Brně:

Kostel sv. Leopolda v Brně na Videňské:
Každý první pátek v měsíci konáme v 17.30 pobožnost k nejsvětějšímu srdci Ježíšovu.
Každý druhý čtvrtek v měsíci adorace v 18.00.
10. července — adorace za mír ve světě
14. srpna — adorace za ke cti Panny Marie
11. září — adorace za hledající víru
13. září — jednodenní duchovní obnova
19. září — Pastorační nemocnic Brno — setkání

V létě si připomínáme následující památky:
30. červenec — PAMÁTKA sv. mučedníků španělských (1936–1939)
28. srpen — SVÁTEK sv. Augustina (354 — 430), biskupa (naš řád převzal jeho řeholní pravidla)
18. — 20. července — budeme na Active8 na Velehradě

Více na <http://www.milosrdni.cz> - sekce akce/pozvánky.
Akci můžete podpořit koupi kartiček za 50 Kč.

Vydává českomoravská provincie hospitaláckého řádu sv. Jana z Boha (Milosrdní bratři) pro svoji vnitřní potřebu Videňská 7, 639 00, Brno, tel.: 543 165 319, fax: 543 165 319, www.milosrdni.cz, email: info@milosrdni.cz

Pozor nový b. ú.: 1341663309/0800.

PROSÍME o pomoc vietnamskému projektu — více na: www.milosrdni.cz

BURCUJÍCÍ HLAS DVANÁCTILETÉ DÍVKY MARIE GORETTI Z ITALSKÉ CASCINA ANTICA DO ŘAD DĚTÍ A MLÁDEŽE SOUČASNÉ DOBY

P. VOJTĚCH MÁLEK, O. H.

„...Byla jsem nejstarší z pěti dětí. Když mi bylo deset roků, zemřel mi otec, matka převzala práci na našich bažinatých polích, já jsem vedla domácnost a starala se o čtyři mladší sourozence. Byla jsem vlastně ještě dítě, ale cítila jsem odpovědnost za svou práci. Pán mi dával sílu, zvláště skrze modlitbu a svatě přijímání, ke kterému jsem poprvé přistoupila ve svých dvanácti letech. Chudoba mě nesušovala, zlo jsem viděla jen ve hříchu, proto když se proti mně postavil osmnáctiletý Alexandr Serenelli s hříšnou žádostí a s nožem v ruce, neměla jsem strach, byla jsem odhodlána ubránit se. Jasně jsem útočnickovi odporovala: „Ne, ne, Bůh to nechce, je to hřích.“ Alexandr nesl můj odpor a tak mě čtrnáctkrát pobodal nožem. Druhý den mě z nemocnice Milosrdných bratří v Neptunu Pán odvolal na věčnost. Alexandrovi jsem odpustila a poprosila Boha, aby i on byl se mnou v ráji. Stalo se, když dokončil devadesátý rok svého života, Pán ho jako kajčnicka povolal k sobě. Dík Tobě, milosrdný Bože!

Milé děti, milí mladí přátelé. Mám vám připomínat, že jen v nevinosti je pravé štěstí? Přijměte tuto pravdu. Velký apoštol napsal sv. Pavel píše v jednom ze svých listů: „Tělo není pro smilstvo, ale k posvěcení.“ (1 Kor. 6,13) I mě Pán posvětil ke svědectví, které jsem já ubohá měla vydat světu. Nezapomeňte: „Vaše duše bude dýchat „čistý vzduch“ jen skrze čisté tělo.“ Hřích není žádné hrdinství, ale zrada na sobě, ošklivost, hnus. Proto přijměte mě osvobozující poselství. Uchránit čistotu duše i těla i za cenu mučednictví. Ať vám Bůh zehná k boji za nejvyšší hodnoty, ke kterým svět netleská, snad jim i pohrdá, ale které jsou platnou vstupenkou do nového, nikdy nepomíjejícího života...”

Marie Goretti (1890–1902) byla svatořečená papežem Piem XII. v 1950 za přítomnosti ještě žijící matky.

Hospitalita

PER CORPUS AD ANIMAM – TĚLĚM K DUŠI ♣ Zpravodaj Milosrdných bratří č. 2 ♣ Léto 2008

CHYSTÁ SE BLAHOŘEČENÍ DALŠÍHO MILOSRDNÉHO BRATRA! JOSEF OLALLO VALDÉS

(* Havana 1820, + Camagüey 1889)

Rodilý Kubánc, služebník Boží José Olallo Valdés se narodil v Havaně 12. února 1820. Jako syn neznámých rodičů byl měsíc po narození svěřen do péče domova „Cuna sv. Josefa“ (v Havaně), kde byl 15. března 1820 pokřtěn. Již od útlého věku se projevoval jako vážný a zodpovědný hoch. Po výchově v domově sv. Josefa vstoupil ve 13 – 14 letech do našeho řádu a přidružil se ke společenství svatého Filipa a Jakuba. Po překonání různých úskalí dospívání zůstal věrný svému mladému rozhodnutí a složil věčné sliby jako milosrdný bratr.

V měsíci dubnu 1835 byl poslán do města Puerto Principe (dnes Camagüey). Pracoval v nemocnici svatého Jana z Boha a podle jeho vzoru, můžeme říci heroicky, zde celý svůj život obětoval službě nemocným a chudým.

V roce 1845 se stal z pomocného ošetřovatele „starším ošetřovatelem“ a v roce 1856 pak představeným malého společenství Milosrdných bratří.

Služba v nemocnici byla naplněna velkými obětmi a překážkami, protože žil v době, kdy liberální španělské vlády vydávaly řadu proticírkevních zákonů s cílem zrušit činnost řeholníků a konfiskovat církevní majetek.

Od roku 1876, kdy mu zemřel jeho poslední spolubratr, až do své smrti v roce 1889 zůstává na Kubě jako jediný z řádu. I přes řadu překážek dál pracoval v nemocnici - pro jeho nesmírnou popularitu, se civilní autority bály zakázat jeho činnost.

Přišla desetiletá válka (1868-1878) ve které se na Kubě bojovalo za osvobození otroků a nezávislost na Španělsku. Tehdy

BYL TAK ODDÁN SLUŽBĚ NEMOCNÝM, ŽE POUZE JEDNOU VE SVÝCH 54 LETECH SE Z DŮVODŮ, KTERÉ NEZÁVISELY NA NĚM, VZDÁLIL Z NEMOCNICE NA JEDINOU NOC!

se projevil jako odvážný ochránce hospitalizovaných. Vynikal zejména odvahou pro konání dobra všem - nejslabším, chudým, starým a sirotkům, bez ohledu na jejich původ či náboženské přesvědčení. Mnohdy při tom riskoval život - např. při ošetřování otroků, zraněných vojáků, vězňů nebo při obraně nemocnice. Sám se často přimlouval za prosté lidi z Camagüey u vojenských úřadů a nenechal se zastrašit ani hrozbami, ani zákazy.

Mezi lidmi byl známý jako srdečný a „nekonečně dobrý“ člověk, často se o něm říkalo, že je „apoštolem lásky“.

Svou pokoru projevil i v tom, jak vytrval, navzdory výzvám arcibiskupa, aby se stal knězem, ve svém povolání laického bratra. Zemřel 7. března 1889 a jeho smrt byla považována za smrt svatého. Pověst o jeho svatosti se pak rychle rozšířila,

hlavně mezi obyvateli města. Přimlouvám tohoto ctihodného služebníka Božího se připisovaly mnohé milosti a trvalá pomoc.

Biskup camagüeské diecéze požádal generála našeho řádu, aby dal při příležitosti stého výročí, čili v roce 1989, podnět k zahájení řádného procesu a zaslal pak Kongregaci dokumentaci pro svatořečení.

Z OKRUŽNÍHO LISTU GENERÁLNÍ PŘEVORA BRATRA DONATA FORKANA:

...toto svatořečení je dalším mezníkem v historii hospitality, která již staletí provází dějiny lidstva a která je dnes aktuálnější více než kdy předtím. Dovolte mi, abych dále vyzdvihl některé základní aspekty ze života našeho blahoslaveného.

První aspekt, který chci zdůraznit, je velké duševní, morální a spirituální utrpení, kterým bratr José Olallo Valdés prošel, když musel přihlížet, jak státní moc zrušila jako mnoho jiných jeho řádovou komunitu, když vydala zákaz přijímání noviců a nošení řeholního šatu.

Na základě tohoto vývoje bratr Olallo sice osaměl, avšak zůstal věrný svému poslání. Jako Kristus v Getsemanské zahradě čerpal sílu k zachování této věrnosti z modlitby a nezlomné víry v Boha.

Kromě toho se mu i navzdory mnoha překážkám podařilo dále vykonávat hospitalitu podle vzoru svatého Jana z Boha. I přesto, že byl odkázán jen sám na sebe, byl pro mnoho nemocných a na cizí pomoc odkázaných lidí, kteří se na něj obrátili, zářivým odrazem milosrdného Krista. V nejtěžších podmínkách byl lékařem, ošetřovatelem nemocných, chirurgem, lékárníkem. Nakonec působil dokonce jako vychovatel dětí.

Jeho blahořečení je velkým darem pro řád i pro celou církev. Naš řád dnes prožívá období velkých změn, ale i velkých možností. Pro jednotlivé bratry má přitom zásadní význam opora v komunitě, v neposlední řadě i proto, že náš život v komunitě je dnes cenným vysvědčením pro celý svět. Naš spolubratr Olallo nemohl s žádnou takovou oporou počítat. Byl odkázán sám na sebe a musel se projíbat bez obohacujícího dávání a brání v rámci komunity. Jeho rodinou byl lid, který se na něj obracel s prosbou o pomoc a o který se láskyplně staral. I u nás je dnes stále více bratří, kteří jsou při svém působení odkázáni sami na sebe. Těmto bratrům patří naše uznání a ocenění za jejich důležitou práci, při které se často musí spoléhat pouze sami na sebe a při níž je provází velké lidské utrpení...

VÍTE ŽE?

- ▲ První slavné sliby v češtině mělo 8 milosrdných bratrů na Boží hod svatodušní až v r. 1920 chrámě svatého Šimona a Judy?
- ▲ Po první světové válce byla taková chudoba, že se vyráběly papírové nebo polopapírové látky na oblečení. Všechny konventy a nemocnice bratří trpěly velkou chudobou. Naštěstí ne dlouho.

„Na tomto oddělení nově příchozí nevydrží déle než rok!“

...v 7.00 vizita, v 7.45 hlášení. Od 8.30 sál.

Dobíhám z vizity k počítači psát. „Potřebujeme překlady do LDN, a musí být do devíti hodin,“ volá na mě sestra, na kterou se ohlídnou s nevraživým pohledem, protože už teď je pozdě.

Dopisují žádanky na RTG a laboratoře pro pána od rána se dusícího, nechávám je na stole, a mezi dveřmi ještě houknu: „Zbytek dodělám později,“ a odbíhám na jiné místo, kde již pomalu začínají s otázkou: „Kde jste?“

Mluví se o „burn out“ syndromu - „Už toho mám dost, už mi ty lidi lezou na nervy, už nemůžu, zase po mě chtějí měnit službu...“

Odkud se to bere? Vždyť se jedná o smysluplnou práci. Péče o nemocné byla a je

spojována s církví – vždyť první nemocnice a chudobince založila právě ona. Jaký jiný větší projev milosrdenství, než je pomoc v nemoci?

Postupem času se to mění. Kristova církev se musela vzdát v mnohých zemích poslání hospitální služby, která jí byla snad nejdéle ze všech „povolených činností“ ponechána.

Z nemocnic se vytratilo utváření se v dobrém, co činím – tj. modlitba. Již samotné ošetřování nebylo skutkem lásky, ale práce, i když s „posláním“. Plán byl: poskytnutí veškeré zdravotní péče. Ale kde na to vzít prostředky a pracovníky? A kde vzít energii na toto „poslání“? Už tu nebylo milosrdenství, Kristus - motor, proč toto povolání činit.

To, co člověk dnes potřebuje, neurčuje on

sám, ale normy, efektivita, peníze a zisk. Již ne onen smysl pomoci, ale výdělek, již ne projev lásky a milosrdenství, ale popis práce. Vždyť pojištění si každý platí. A co já do něčeho dám, to chci zpátky, minimálně ve stejné výši.

Bez ideálů, bez milosrdenství, bez víry. Objevil se onen „burn out syndrome“. Ale Ježíš, který zvítězil nad smrtí, který byl schopný navrátit slepým zrak, malomocným zdraví, by nebyl schopný pomoci v době, kdy ono palivo už došlo? Bez osobního Boha v našem životě nastupují na řadu psychologové a terapeutové, kteří však pouze léčí, hodně píšou, ale neuzdravují. A za čas se nemoc objeví znovu.

„Na tomto oddělení nově příchozí nevydrží déle než rok,“ znějí některé statistiky personálního obsazení. Kde je nemoc, tam je nutný lék. Ale kde vzít lék, když o něm sám nevím a když o něm vím, tak ho nechci? Naleznu jej někde? **MUDr. Jiří Ryneš**

ZNÁTE HISTORII LETOVICKÉHO KONVENTU?

Hubert Podsedník (čestný člen řádu)

Jindřich Kajetán baron z Blümegen, majitel panství v Letovicích a Malé Slatince, se rozhodl založit na svých pozemcích klášter s nemocnicí a světit jej Hospitálnímu řádu sv. Jana z Boha - Milosrdným bratřím. V zakládací listině z 2. ledna 1750, kterou podepsal s tehdejšími provinciálem A. R. P. Michaelem Schwandou, se zavázal, že uloží 24.000 zl. a z úroků této částky se budou vyplácet dělníci na stavbě; stavební materiál dodá zdarma ze svého panství.

Do Letovic byl P. provinciálem z Vídně poslán R. Fr. Longinus Traub, před vstupem do řádu vyučený tesař (Zimmermann), rodilý z Em-meringen ve Švábsku, který vypracoval sám všechny plány pro stavbu a sám ji také

řídil. Za ním byl pak poslán z Vídně lékárník R. Fr. Bernard Hötzel, který hned od počátku léčil nemocné a založil malou domácí lékárnu.

Z á k l a d n í kámen pro stavbu kláštera byl položen a posvěcen leto-

vickým farářem P. Pavlem Ignácem Rilke 24. července 1751. Stavět se začínalo kostelem, pak budovou konventu s lékárnou, dále traktem kuchyně a refektáře a nakonec nemocničním křídlem.

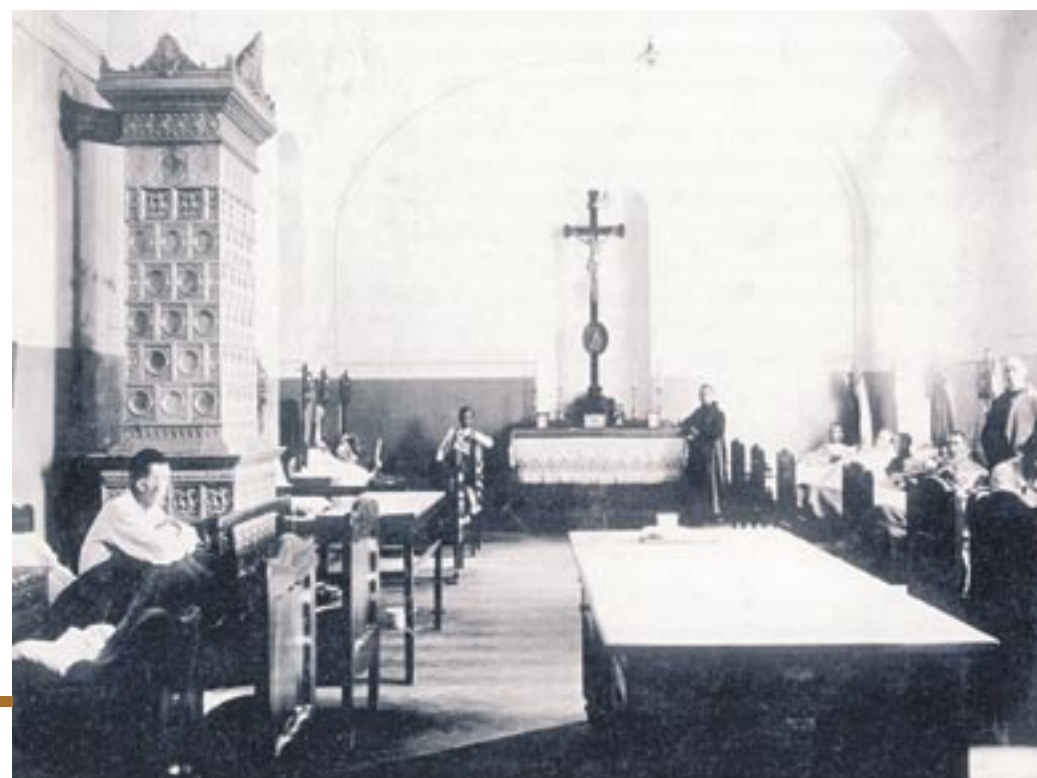
Uprostřed čtyř traktu klášterního komplexu vznikl čtvercový dvůr - kvadratura se studnou.

Jindřich Kajetán baron z Blümegen

Kostel s konventem, podle přání zakladatele, je zasvěcen sv. Václavu, mučedníku a českému patronu. Kostel konsekroval (světil) 11. září 1774 Matyáš František hrabě Chorinský z Ledské, tehdy titulární biskup samarský, děkan kolegiální kapituly sv. Petra

provoz lékárny přestěhován do budovy na letovickém náměstí, kde je dodnes. V dobách válečných sloužila nemocnice úplně, nebo zčásti jako lazaret. Když v roce 1927 byli z Brna do Letovic posíláni invalidní starci a jinak postižení chovanci, prostory zdaleka

a Pavla v Brně, který se později v roce 1777 stal prvním biskupem brněnským.

26. října 1774 posvětil boskovický děkan Jan Josef Breitschopf klášterní hřbitov při severní straně kostela, hřbitov však byl po 61 letech zrušen.

Pod kostelem byla vybudována hrobka pro rodinu majitele panství a její nástupce. Zde se také pohřbívali řeholní bratři, kteří v konventě zemřeli. Prvním pohřbeným do hrobky byl sám stavitel kláštera R. Fr. Longinus Traub, který zemřel 30. května 1781. Ve stejném roce byla do hraběcí hrobky jako první pohřbena manželka zakladatele Marie Antonie z Blümegen rozená Chorinská z Ledské, která zemřela ve Vídni. R. 1820 umírá poslední člen rodiny pánů z Blümegen. Panství převzala hraběcí rodina Kalnoků z Kőrös-pataku, která bratry neustále podporovala.

Stavba nemocnice byla ukončena v roce 1784 a dne 5. července byl přijat na léčení se zlomeninou nohy první pacient. Nemocnice byla zpočátku jen pro 6 pacientů, později se však počet lůžek rozrostl.

V té době již byla v provozu v budově konventu lékárna, která je známá zajímavou stropní malbou, biblickými výjevy na stěnách a barokním nábytkem. V roce 1934 byl

nestačily, a tak bylo v roce 1928 vybudováno druhé patro jako nadstavba nad jižním traktem nemocnice a nad východním křídlem kláštera. Zde byl umístěn chorobinec pro další příslušníky chovanců z Brna.

Pro rozšíření obydlí bratří, jejichž počet se pro ošetřování nemocných a množství chovanců zvýšil, byla v roce 1932 provedena i nadstavba 2. patra v části konventního křídla průčelí budovy. V roce 1949 byla nemocnice včetně budovy konventu i kostela zestátněna a bratři se museli bránit vystěhování. V roce 1954 byla provedena rekonstrukce celého nemocničního křídla jižního traktu budovy.

Po roce 1968 se podařilo ze zestátnění vyjmout kostel. Dnes je klášter Milosrdných bratří ve správě Jihočeského kraje a slouží jako léčebna dlouhodobě nemocným.

Komunita bratří v tomto klášteře čítá dva lidi. Konkrétně P. Stanislav Fiala a br. Jan Skačan. Bratři se snaží uplatňovat hospitalitu sv. Jana z Boha, tj. starat se o zdraví tělesné i duchovní všech pacientů a zároveň přinášet tohoto ducha i mezi veškerý personál této léčebny. Bratr Jan kromě konventních povinností slouží na oddělení LDN a P. Stanislav denně navštěvuje nemocné a uděluje svátosti.

Letovice – Mše sv.

v kostele sv. Václava: neděle 10.30; po, út, čtv, so 18.00; st, pá – 6.45; v kapli Panny Marie v LDN: úterý, pátek – 13.30

OTÁZKA EUTANÁZIE

CO KDYŽ DŮVODEM JE UTIŠENÍ NEZVLADATELNÉ BOLESTI?

Neexistuje bolest, a není to ani ta, která je způsobena velmi vážným nevléčitelným onemocněním, kterou by dnes lékař nedokázal ztláčit tak, aby pacient mohl důstojně prožít závěr svého života. Z praktického pohledu lze zmínit mimo známé morfium také nové léky, jejichž účinnost je až stonásobně vyšší a zavedení mnohem snazší – pro úspěšnou léčbu bolesti se využívá zavedení katetru v páteřním kanálu.

Pokud pacient trpí bolestí, je to vždy selhání lékaře. Světová zdravotnická organizace jasně definovala tzv. třístupňovou léčbu bolesti. Pokud by byla skutečně důsledně dodržována ve všech zdravotnických zařízeních, která se o nemocné a trpící starají, byl by všeobecný strach z bolesti bezpředmětný. Mnoho lékařů není vzděláno v paliativní (úlevné) medicíně, nedokáže efektivně ztláčit bolest a nevyužívá všech prostředků, které jsou k danému cíli k dispozici.

CO KDYŽ SI ALE ČLOVĚK – PACIENT – SVOU SMRT VÝSLOVNĚ PŘEJE?

Ze zkušenosti hospicové péče, rozšířené jak ve světě, tak v současné době v období rozkvětu i u nás, plyne, že v případech, kdy je o nemocného či starého člověka dobře postaráno, o eutanázii nikdy nežádá. Žádost o eutanázii, volání po smrti, je nutné vždy chápat jako S. O. S. volání o pomoc a je vždy důsledkem selhání péče těch, kteří jsou k ní zavázáni – buď vlastními rodinnými povinnostmi (tedy v případě příbuzných) nebo vazbou medicíny (u zdravotníků). Bývají rozlišovány čtyři hlavní oblasti péče o nemocného pacienta – tělesná, psychická, sociální a duchovní. Volání po eutanázii je vysvědčením, na kterém pětka dostává jedna z uvedených oblastí, a povinností lékaře či pečujícího je podat nemocnému „lék“ či „infúzi“, která doplní chybějící péči v dané oblasti a zabezpečí vyváženost plnohodnotného uspokojení všech potřeb pacienta. Mnohdy je volání po ukončení života způsobeno také nedostatečným zajištěním paliativní (úlevné) léčby, zvláště u nevléčitelně nemocných, kteří prožívají terminální stádium svého onemocnění, případně druhým selháním, které spočívá v úmorné snaze „léčit za každou cenu“ a využívat k tomu náročné (a z pohledu neuskutečnitelné) terapie u choroby, kterou vyléčit nelze, zcela zbytečné) invazivní metody, které pacienta skutečně obtěžují, unavují a ochuzují o možnost prožít závěr svého života v důstojnosti a pokoji s rodinou, přáteli, blízkými či s Bohem. (z www.prolife.cz)

Doporučujeme knihu od MUDr. Marty Munzarové „Proč ne eutanázii aneb Být či nebýt?“ Pro Ecce Homo, o. s. vydalo KN